

ÖRVÉNYEK

Megborzongok, ha nappal látom
Azokat a nyitott torkú mélységeket,
Amelyek mellett elvezettek
Az éj-ösvények.
De jön a másik éj
És akkor sem félek,
Csak nézem a hidegen szikrázó
Csillagos eget
És kérdem az éjt, a csendet:
Miért kell a huszadik században,
A vállamon géppisztollyal róni —
A fenyves erdők örök békéjű ünnepét
Kétezer hatszáz méter magasban...

